

Fare kunde overdrages til den, under hvis Tilsyn Brandredskaberne i det Hele ere stillede, og som har at vaage over, at de til enhver Tid ere i brugbar Stand.

Da det maa ansees uønskeligt, at private Sprøiteetere i særdeles paatrængende Tilfælde ere forpligtede til at lade deres Sprøite møde ved Ildbrande, men denne Forpligtelse ikke antages ligefrem at være hjemlet i den almindelige Lovgivnings Grundfætninger, hvilket ogsaa synes indirecte at fremgaae deraf, at man har anseet det fornødent at udtale, at en saadan Forpligtelse paahviler Communesprøiter, har man i § 41 troet at burde optage en Bestemmelse herom, ved hvis Affattelse man er gaaet ud fra, at, medens man ikke ansaae det billigt ubetinget at paalægge private Sprøiteetere en saadan Forpligtelse, hvilket heller ikke i alle Tilfælde vilde være gjørligt, fandt man dog, at de burde være forpligtede til at udlevere Sprøiten efter Forlangende af den Commanderende ved Brandstedet, forsaavidt den ikke behøvedes til at afværge Fare for egen Eiendom, imod at den Skade, den under Afbenyttelsen maatte lide, istandsættes af det Offentlige.

I § 42 er optaget den almindelige Forpligtelse, som paahviler Enhver, i Tilfælde af Ildbrand at yde, hvad Tjeneste han formaaer, tilligemed en Bestemmelse om, at de nærmere Regler om Enhvers Pligter skal ordnes ved en Vedtægt, samt at de, der ved slige Leiligheder i Brandvæsenets Tjeneste yde en Hjælp eller Rådelyd, skulle have samme godtgjort i Omgangen for Sogneægter. Forsaavidt stemmer denne § med § 45 i Landsthingets Udfast, hvorfra den alene afviger deri, at der her er udeladt, hvad der formeentlig helst bør finde sin Afgjørelse under Ordningen af den ommeldte Vedtægt, og at det, ligesom i § 36 om Sprøiter, ogsaa her er opstillet som Regel, at en saadan Ordning paa ethvert Sted skal vedtages, naturligtvis under behørigt Hensyn til alle stedlige Omstændigheder, som bør komme i Betragtning ved samme, medens man paa den anden Side har troet, at burde aldeles overlade Affattelsen af Vedtægten til vedkommende communale Autoriteter, hvorimod

efter Landsthingets Udfast en saadan Ordning af Enhvers Pligter i Tilfælde af Ildbrand var gjort til Undtagelse, men tillige betragtet for saa vigtig, at det endogsaa blev anseet nødvendigt, at den i saadanne Tilfælde fornødne Vedtægt skulde indsendes til Justitsministeriets Stadfæstelse, hvilket man har troet i Almindelighed at turde betragte som overflødig.

Derimod er det fundet nødvendigt til denne § at sœie en Bestemmelse om den fornødne Forpligtelse til at møde ved Sprøiteøvelser, hvortil der ellers i Lovgivningen vil savnes den nødvendige Hjemmel.

Bestemmelsen i Slutningen af § 43 finder sin Forklaring i nærværende Udfasts § 37.

Forlagets § 44 stemmer i det Væsentlige med Landsthingets § 47, dog at Tidsfristen, inden hvilken de omhandlede private Brandredskaber bør være anskaffede, er forlænget til 1ste Januar 1860, og at man har troet at burde paalægge Steder over 5000 Rd. Taxationsværdi ogsaa at holde 4 Brandspande, samt at det er fundet fornødent at tilføie en Bemyndigelse for Justitsministeriet til at bestemme, hvilke og hvormange Brandredskaber der efter Omstændighederne bør anskaffes, og hvilke andre Forsigtighedsregler der bør iagttages for at forebygge en Ulykke ved Bygninger, hvor Menneskeliv kunne være særdeles udsatte for Fare, hvorimod man har troet at kunne frasælde den i Landsthingets § 47 Utraf. stillede Fordring om Brandstiger og Brandhager ved Huse, som ligge samlede udenfor Byer. Endelig er det fundet rigtigt i Slutningen at tilføie en Bestemmelse om, at de ethvert Sted tilhørende Brandredskaber skulle være mærkede med Stedets Matrikul-Nr., uden hvilket det maa besværes, at den hele Bestemmelse i mange Tilfælde ellers vilde tabe al Betydning.

ad Cap. V.

Om Foranstaltninger i Anledning af opkommen Ildbrand.

Til § 46, hvis første Passus er optaget efter Landsthingets § 50, og hvori paahvdes,